

Hồi 26

Hoàng Dao Lập Mã, Túy Ngọa Sơn Cương

Đoạn Mi Thạch cười lớn.

Y cười một cách thập phần “chuyên tâm”, cười như để mọi người đều biết y đang cười vậy. Khuôn mặt nhỏ thó của y rúm ró lại, hai hàng ria mép phẳng phất như chạy tít lên góc mắt thế chỗ cho lông mày vậy.

“Mấy lời này chỉ là dùng để thử xem hấn có nói sự thật không mà thôi”. Đoạn Mi Thạch cười ngụy dị nói:

“Chư vị sao lại hỏi ngược lại ta thế này?”.

“Dù là người muốn giúp chúng ta thử Cổ huynh...”. Truy Mệnh cũng cười theo, nhưng ngôn ngữ đã trở nên thập phần sắc bén, so với đao kiếm còn bén nhọn hơn gấp bội:

“Song ta vẫn không thể nào hiểu nổi, tại sao người có thể khẳng định là cả nhà họ Mạnh không ai chết bởi cương xoa vậy?”.

“Nếu như người có thể trả lời câu hỏi này, thì chắc cũng không ngại trả lời thêm một câu hỏi nữa”. Truy Mệnh đưa tay quẹt rượu trên miệng rồi nói tiếp:

“Làm sao người biết được tổng cộng có bảy sai dịch đi áp giải người nhà họ Mạnh?”.

Cổ Phật Ảnh cũng lên tiếng tiếp lời:

– Trong số sai dịch đó có ba người vốn không bộc lộ thân phận, cũng không mặc quan phục. Sau khi vụ án phát sinh, huyện nha cũng chỉ công báo là đã hy sinh năm vị quan sai, tại hạ xin được thỉnh giáo, tại sao Thạch huynh lại biết rõ như vậy?

Truy Mệnh tu một hớp rượu lớn, rồi nói:

– Đem đó ở hiện trường vụ huyết án, có lẽ hung thủ sợ có cá lọt lưới, nên đã lục soát từng thi thể một. Công văn và lệnh bài trên mình các sai dịch cũng bị lôi ra hết, hấn đương nhiên biết tổng cộng có bảy người đi áp giải phạm nhân.

“Coi như ta là kẻ đáng ngờ đi, nhưng ta bất quá cũng chỉ là một trong những kẻ bị nghi ngờ mà thôi”. Đoạn Mi Thạch chỉ tay vào Thất Phát Thiên Sư, Sái Tuyên Chung, Cổ Phật Ảnh nói:

“Bọn họ cũng là kẻ khả nghi, các người không có lý do gì để đoán định ta là hung thủ cả”.

Truy Mệnh cười lạnh:

– Thạch lão yêu, có phải người làm hay không thì trong lòng người là rõ nhất.

Sái Tuyền Chung đột nhiên lên tiếng:

– Y có thất thố trong lời nói, nhưng những người ở đây ai cũng đáng nghi cả, tại sao người lại cho rằng là y làm?

Nói đến đây, Sái Tuyền Chung ngưng lại giây lát rồi nhìn Mạnh Tùy Viên nói:

– Ít nhất, Mạnh đại nhân cũng nói thanh âm của ta rất giống của hung thủ, thân hình của hung thủ rất giống Thất Phát Thiên Sư, còn Cố Phật Ảnh thì trên tay có vết thương do giao thủ với Mạnh đại nhân mà có... Chúng ta ai ai cũng đều có khả năng là hung thủ...

“Sái huynh đệ làm rồi!” Cố Phật Ảnh vén tay áo lên, đặt tay trái lên cánh tay phải vuốt nhẹ, vết thương trên cánh tay liền lập tức mờ dần, sau mấy lần thì hoàn toàn biến mất:

“Ta căn bản không hề thọ thương. Dị dung thuật tuy không lừa được người mắt sáng, song muốn giả một hai vết thương thì chẳng phải chuyện khó khăn gì”.

“Vì thế thân hình của hung thủ cũng chẳng giống Thất Phát Thiên Sư”. Sái Tuyền Chung như tỉnh ngộ:

“Còn thanh âm của hắn thì đương nhiên cũng không thể giống ta được”.

“Nói đúng rồi!” Truy Mệnh tán thưởng.

“Nhưng ta vẫn có điểm không hiểu”. Sái Tuyền Chung hỏi:

“Tại sao Mạnh đại nhân lại nói như vậy?”.

Mạnh Tùy Viên cười nhạt. Gương mặt của y dường như bình tĩnh cực độ, lại dường như điên cuồng cực độ. Điều kỳ quái là hai cực trên đời này luôn luôn rất gần với nhau.

Đại gian và đại trung rất có khả năng hợp thành một thể, có những lúc chân và giả cùng lúc tồn tại, có người nói con người chỉ luôn đi về phía trước, rất có thể lại sẽ đi đến đầu phía sau, cũng như là cứ đi về bên trái, rất có khả năng sẽ đến điều đầu bên phải vậy.

Nụ cười của Mạnh Tùy Viên không giống như cả hai loại trên, mà là nụ cười của một kẻ hoàn toàn đặt thân ngoài sự vụ vậy.

Không có người nào sau khi toàn gia bị đồ sát, lại có thể lãnh đạm không quan tâm như vậy.

Sái Tuyền Chung luôn cảm thấy có gì không thỏa đáng, nhưng rốt cuộc là chuyện gì không thỏa đáng thì y cũng không nói ra được.

Đến giờ y mới phát giác, từ lúc xuất hiện, Mạnh Tùy Viên chưa hề bị kích động.

Càng không hề xung động.

“Bởi vì y căn bản không phải Mạnh Tỳ Viên”. Truy Mệnh cuối cùng cũng lên tiếng:

“Y không phải Mạnh Tỳ Viên, Mạnh Tỳ Viên đã chết rồi, chết trong đêm xảy ra huyết án”.

Truy Mệnh nói:

– Ta tìm y đến đây là để làm rõ một điểm quan trọng. Nếu như trong ba người có một kẻ là chân hung, nhất định phải biết, y đã tận tay giết chết Mạnh Tỳ Viên, người trước mặt này tuyệt đối không phải Mạnh Tỳ Viên.

“Vì thế tam bộ đầu đã hẹn ước với tại hạ từ trước, dẫn theo vị bằng hữu này để nói mấy lời nghi nghi hoặc hoặc, khiến ai cũng bị nghi ngờ là hung thủ, khiến cho hung thủ phải để lộ những chứng cứ bất lợi cho hắn”. Cô Phật Ảnh tiếp lời Truy Mệnh:

“Sau đó, mọi người đều cho rằng tại hạ là kẻ đáng nghi nhất, hung thủ tự nhiên cũng sẽ hấp tấp ném đá xuống giếng, đổ hết tội lên đầu tại hạ, nhất định sẽ vạch trần lời nói dối của tại hạ mà không biết y đang tự vạch áo cho người xem lưng, đang dần dần để lộ đuôi cáo của mình ra. Khi y vạch trần lời nói dối của tại hạ, chính là lúc lời nói dối của y cũng bị vạch trần”.

“Vì vậy, hung thủ là ta”. Đoạn Mi Thạch thở dài cảm khái:

“Ta là hung thủ”.

“Khi người giết toàn gia Mạnh Tỳ Viên đích thực là không dùng đến vũ khí thành danh của mình, nhưng kiểu chết của mỗi người đều không giống nhau, thủ pháp rất giống với hành vi của người từ trước đến nay, mà ác danh của người thì quá nổi tiếng trên giang hồ rồi!” Truy Mệnh dường như đang tiếc thay cho Đoạn Mi Thạch:

“Nhưng chúng ta đã làm án nhiều rồi, cũng thường có một thói quen, đó là hay cho rằng những người không có khả năng là hung thủ mới chính là hung thủ, người quá giống hung thủ, vì vậy người mà ta hoài nghi nhất ngược lại không phải là người”.

“Nếu như vừa nãy không phải ta quá nhiều lời, thì người vẫn còn không thể khẳng định đó là ta”. Tuy Đoạn Mi Thạch không có lông mi, nhưng mi tâm cũng khẽ nhú lại:

“Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra, câu nói này một chút cũng chẳng sai!”.

“Người đã thừa nhận rồi, vậy thì đến lượt ta hỏi”. Truy Mệnh nói.

“Người cứ tự nhiên”. Đoạn Mi Thạch thốt.

– Tại sao người lại giết toàn gia nhà họ Mạnh, ngay cả quan sai áp giải cũng không bỏ qua?

– Đây là câu hỏi à?

– Vẫn còn, kẻ dẫn dụ ta rời khỏi Khô Liễu Đồn đêm đó rốt cuộc là ai?

– Còn có vấn đề gì nữa không?

– Người chỉ có ba con đường để đi. Một là chống cự, ta đành phải giết người tại chỗ. Loại người như người vốn đã rất đáng chết, áp giải hồi kinh chỉ sợ đêm dài lắm mộng. Hai là chịu trói, ta giải người về kinh xét xử, bất quá con đường này khẳng định là sẽ không dễ đi chút nào, bởi vì thượng cấp của người vì sợ người tiết lộ phong thanh, nhất định sẽ giết người diệt khẩu, hoặc giả đồng bạn của người sẽ tìm cách cứu người. Con đường thứ ba, chính là xem người có thể thoát được sự truy bắt của ta hay không. Ba con đường này không biết người chọn con đường nào?

– Các câu hỏi của người ta đều không trả lời, nhưng ta có ba câu muốn nói.

– Người nói đi.

– Liệt khuyến trung tu sơn thượng táng, tướng quân tối hậu trận trung vong.

(Chó săn thể nào cũng chết trong núi, tướng quân cuối cùng cũng chết giữa trận tiền).

– Câu này có ý gì?

– Chẳng có ý gì cả, chỉ là đột nhiên cảm hứng nảy sinh mà thôi.

– Còn câu nói thứ hai?

– Nhan Tịch thật sự là một nữ nhân xinh đẹp, đáng tiếc ta không chiếm được nàng.

– Ý tứ như thế nào?

– Cũng chẳng có ý gì cả, chỉ bất quá sau đêm hôm qua, câu nói này đã trở thành một câu nói thật trong lòng ta mà thôi.

– Còn một câu nữa?

– Câu nói này tương đối có ý nghĩa, nếu như ta chết, không biết trong các vị có ai trọng nghĩa đến truyền đạt cho bào đệ của ta là Thạch Tâm Trường một câu nói không?

“Người nói đi, ta sẽ truyền đạt”. Truy Mệnh đáp.

– Ta tin người. Trước giờ Tứ Đại Danh Bộ đều nhất ngôn cửu đỉnh. Người chỉ cần nói với y bốn chữ “địa cửu thiên trường” là được rồi.

Đoạn Mi Thạch như không yên tâm, lại hỏi:

– Người có biết Thạch Tâm Trường đang ở đâu không?

“Thiệt Thạch Tâm Trường, thiên hạ ai chẳng nghe danh. Từ khi bốn đại cao thủ này bị Phương Tà Chân đánh bại, cũng chỉ có lệnh đệ là dám giữ lại ngoại hiệu này”.

Truy Mệnh đáp:

“Dù là không biết y đang ở đâu, muốn tìm y cũng chẳng phải chuyện khó. Lúc này mà người vẫn còn nhớ đến bào đệ, đủ thấy vẫn còn chưa quên hết thân tình, câu nói này đương nhiên cũng rất quan trọng đối với hai người các người. Ta nhất định sẽ truyền đạt”.

“Không sai, đây đích xác là một câu nói rất quan trọng, cho dù là người không hiểu...”. Đoạn Mi Thạch cúi người nói:

“Nếu người có di ngôn gì, ta cũng có thể thay người truyền đạt”.

“Không cần thiết”. Truy Mệnh lắc đầu.

“Người cho rằng nhất định thắng được ta?” Đoạn Mi Thạch tức giận.

Truy Mệnh dốc vò rượu lên uống một ngụm lớn.

Cổ Phật Ảnh cũng cầm lấy vò rượu Sái Tuyên Chung đang uống dở, dốc ngược lên uống ừng ực.

Sắc mặt Đoạn Mi Thạch âm trầm bất định, hai hàng lông mày xám xám trên trán lúc ẩn lúc hiện, y đảo mắt nhìn Sái Tuyên Chung và Thất Phát Thiên Sư rít giọng nói:

– Có còn nhớ ước định lần trước của chúng ta không?

Sái Tuyên Chung lạnh lùng:

– Chẳng trách hôm nay vừa gặp mặt người đã đề cập đến vấn đề này.

Thất Phát Thiên Sư xoa xoa mái tóc lờ mờ nói:

– Gần đây trí nhớ của bản tăng rất tồi. Những nơi buổi sáng vừa đi qua, đến buổi chiều đã không nhớ nổi nữa rồi.

“Ta hiểu rồi”. Đoạn Mi Thạch nở một nụ cười khinh miệt:

“Các người đúng là hảo bằng hữu”.

“Nếu như thật sự là hảo bằng hữu...”. Sái Tuyên Chung lạnh lùng lên tiếng:

“... Thì người nên nhận luôn từ đầu, đầu đến nỗi chúng ta chúng ta chút nữa thì phải thay người chịu tội?”.

“Hiện giờ hung thủ đã rõ...”. Đoạn Mi Thạch cười lạnh nói:

“Các người đương nhiên không cần phải chịu nữa”.

“Người nói đúng, nhưng cũng nói sai”. Sái Tuyên Chung nói:

“Tội ác là do người làm, ta đương nhiên không có trách nhiệm. Có điều, ước định của chúng ta vẫn còn có hiệu lực”.

Lúc này người đóng giả làm Mạnh Tùy Viên đột nhiên lui bước.

Từng bước, từng bước lùi về phía sau.

Khi ra ngoài xa ba trượng, y mới quay sang nhìn Truy Mệnh thốt:

– Chuyện tam gia muốn ta làm, ta đã làm xong. Bây giờ là chuyện của các người, không liên can gì đến ta nữa.

“Đúng vậy, ở đây không có chuyện của người”. Sái Tuyên Chung nói.

Đột nhiên Truy Mệnh hỏi ngược lại Sái Tuyên Chung:

– Ở đây còn có chuyện của các hạ sao?

Sái Tuyền Chung gật đầu:

– Bởi vì chúng ta đã có hẹn.

– Các người?

Đoạn Mi Thạch lên tiếng:

– Thất Phát Thiên Sư, Sái thiếu hiệp và ta.

Truy Mệnh lại hỏi:

– Ước hẹn gì vậy?

Sái Tuyền Chung đáp:

– Ước hẹn giết người.

Truy Mệnh cười:

– Các người muốn giết ta?

– Có người muốn ta giết người, nhưng trước giờ ta chỉ quyết đấu, không sát nhân.

Trừ phi...

“Trừ phi trong cuộc quyết đấu đó, người không thể không chết”. Truy Mệnh mỉm cười tiếp lời:

“Vì vậy ta sẽ không cho người cơ hội đó”.

– Cơ hội gì?

– Cơ hội giết ta.

“Nhưng ta chỉ tìm người quyết đấu”. Sái Tuyền Chung đặt tay lên đốc kiếm:

“Người rất khó cự tuyệt”.

Truy Mệnh đột nhiên cảm giác được sát khí.

Một thứ sát khí kinh tâm động phách.

Kiếm của Sái Tuyền Chung còn chưa rời vỏ, song so với những thanh kiếm đã rời vỏ còn đáng sợ hơn nhiều.

Thanh kiếm này cực dài, khoảng cách giữa Truy Mệnh và Sái Tuyền Chung vốn xa hơn trước, nhưng Sái Tuyền Chung chỉ cần vươn tay là có thể kích trúng chàng, căn bản không cần di động cước bộ.

Cao thủ quá chiêu, nhiều một bước hay ít một bước là đủ phân sinh tử, định thắng thua. Bộ pháp dù nhanh đến mấy cũng không bằng không cần dùng đến bộ pháp.

Truy Mệnh lập tức đưa vò rượu lên tu ừng ực.

Khi chàng đang uống rượu, Sái Tuyền Chung đột nhiên cảm thấy đây mới là lúc Truy Mệnh hoàn toàn không có một điểm sơ hở nào.

Vô luận là y phát động thế công ra sao, y đều khó có thể ứng phó được vò rượu do Truy Mệnh bất thần ném ra, cùng với công thế cực nhanh của song cước.

Y thậm chí còn không quan sát được cả thần sắc của đối phương.

Muốn giết hoặc giả đánh bại một người, trước giờ phải xem sắc diện, thần khí của đối phương, chỉ cần thấy đối phương có tử ý, bại tướng liền lập tức nắm chắc thời cơ, nhất kích đắc thủ.

Vì thế y cố kềm công thế lại.

Rượu rồi đến lúc cũng phải uống hết.

Truy Mệnh uống một hơi hết sạch vò rượu, rồi dùng tay áo lau miệng, nói:

– Bây giờ vẫn chưa phải lúc ngươi tìm ta quyết đấu!

Bàn tay giữ chuôi kiếm của Sái Tuyên Chung liền nắm chặt lại:

– Tại sao?

Hai mắt Truy Mệnh sáng rực:

– Bởi vì ngươi đã tìm được một đối thủ tốt hơn ta rất nhiều.

– Đúng vậy!

Sái Tuyên Chung đột nhiên bạt kiếm, quát lớn:

– Còn không xuất hiện?

Vò rượu duy nhất còn lại đặt ngoài xa hai trượng, đột nhiên nổ thành từng mảnh nhỏ.

Đó là sức mạnh khi Sái Tuyên Chung bạt kiếm.

Nhưng kiếm vẫn chưa hề bạt.

Một kiếm này bạt ra mang theo cả bao.

Kiếm chưa rời bao mà đã có uy lực dường này, vậy lúc bạt kiếm chân chính thì sao?

Vò rượu bị kiếm khí đánh vỡ.

Bên trong chỉ có rượu, không có người.

Rượu bắn ra tung toé, chúng nhân đều kinh hãi. Biến hóa này vừa xảy ra, Đoạn Mi Thạch đột nhiên làm một chuyện.

Y tung chân đá vò rượu Cố Phạt Ảnh vừa uống hết bay về phía Truy Mệnh, thân hình khê nhích động đã vọt ra ngoài xa ba trượng.

Truy Mệnh ném vò rượu trên tay ra đung trúng vò rượu của Đoạn Mi Thạch đá tới, trong nháy mắt người đã đến sát sau lưng Đoạn Mi Thạch.

Thạch lão yêu vừa động, Thất Phát Thiên Sư cũng lập tức động theo.

Lão phản thủ, nhổ ra một sợi tóc kỳ lạ, đoạn thò tay vào bọc, lấy ra cây cung nhỏ màu đỏ rực như lửa.

Lão muốn bắn ai?

Lão vừa trưng cung lên, thì Cố Phật Ảnh đã say.

Vừa nãy y đã uống không ít rượu, nhưng vừa nãy không say, bây giờ mới say, phảng phất như đến bây giờ tử ý của y mới bốc lên vậy.

Khi y say thì liền xuất đao.

Một thanh đại đao mỏng manh.

Trước giờ chưa từng có một thanh đao lớn như vậy, mà lại dùng một loại thép mỏng như vậy để tạo thành.

Thanh đao vừa mỏng vừa rộng, phảng phất giống như một tờ giấy phát phơ trong gió vậy.

Cố Phật Ảnh say. Thanh đao trên tay y tựa hồ như cũng đang say.

Có điều vô luận là say thế nào, đều không có ai dám quên ngoại hiệu của Cố Phật Ảnh.

Hoành Đao Lập Mã, Túy Ngoạ Sơn Cương.

Tiền trên tay Thất Phát Thiên Sư đang nhắm thẳng vào Cố Phật Ảnh.

Cổ Phán Thần Phong tuyệt không có vẻ gì là Cổ Phán, chỉ dùng cặp mắt lơ đãng của kẻ say nhìn Thất Phát Thiên Sư, mỉm cười nói:

– Người có biết tại sao ta uống nhiều rượu như vậy không?

Thất Phát Thiên Sư không đáp lời, chỉ là màu sắc của nhãn thần, cung và tiền của lão đều thập phần nguy dị, phảng phất như đã dung hòa thành một thể, cơ hồ nhưng chúng vốn là một thể thống nhất vậy.

Tiền của lão nhắm thẳng vào tim Cố Phật Ảnh.

Trước ngực Cố Phật Ảnh hoành ngang một thanh đao.

Một thanh đao còn mỏng hơn cả giấy.

“Bởi vì ta biết người nhất định không vì Thạch lão yêu mà xuất thủ”. Cố Phật Ảnh lẩm bẩm thốt:

“Nhưng người nhất định vì giết ta mà xuất thủ”.

Trán Thất Phát Thiên Sư đầm đìa mồ hôi.

Một tiền này, có nên bắn ra hay không?

Sau khi bắn ra rồi, liệu có thành công hay không?

Nếu như tiền này bất thành, hậu quả sẽ thế nào?

Thất Phát Thiên Sư và Cố Phật Ảnh đã tranh đấu mười bảy năm, những ngày gần đây lão đáp ứng giúp Du gia đưa thư cho Mạnh Tùy Viên nhưng cũng chưa từng gặp qua Mạnh thái thú, chỉ đưa đến tay sai nha áp giải mà thôi. Lão đáp ứng như vậy, chẳng qua

là vì lúc ấy không có nơi nào đầu thân, định gia nhập vào Du gia ở Tiểu Bích Hồ nên mới phải nhẫn nhịn, bắt đắ dĩ phải nhịn nhục mà làm bộ hạ cho Cố Phật Ảnh.

Nhưng bây giờ lão đã có chỗ đầu thân, người đầu tiên mà lão không thể dung tha chính là nhị sư huynh Cố Phật Ảnh.

“Người bắn đi!” Cố Phật Ảnh lè nè:

“Một tiền này, người đã muốn bắn ra từ lâu lắm rồi đúng không. Năm đó, ở Tuyết Kiều “Lão Trung Thanh” tam đại cao thủ cùng đối phó với Gia Cát tiên sinh, một tiền này của người thủy chung vẫn không phát ra nên mới có thể toàn thân mà thoái lui. Hôm nay người cứ bắn đi, để xem cuối cùng kẻ nào sẽ toàn thân thoái lui được?”.

Thất Phát Thiên Sư mồ hôi ròng ròng.

Mồ hôi của lão dường như cũng có dị sắc.

“Phát Tiền” của lão vẫn ổn định như trước.

Hỏa cung trên tay cũng không hề rung động.

Song mục lão phát ra hai luồng dị quang khiến người phải kinh tâm chấn phách.

Thế nhưng một tiền của lão, có nên phát hay không? Có nên phóng hay không?

Năm đó, trong chiến dịch Khô Lôu Họa, tên hoạn quan Phó Tông Thư đã phái ra ba viên đại tướng, Lão Bất Tử, Trung Gian Nhân, Thanh Mai Trúc vây đánh Gia Cát tiên sinh ở Tuyết Kiều, nhưng Lão Bất Tử và Thanh Mai Trúc đã chết ngay tại trận, còn Trung Gian Nhân thì không chịu xuất thủ, không chiến mà thoái, vì thế nên mới sống sót.

Thế nhưng từ đó trở đi, Trung Gian Nhân liền không được Phó Tông Thư trọng dụng, thậm chí còn sai người trừ diệt.

Gọi là Lão Bất Tử, Trung Gian Nhân, Thanh Mai Trúc đương nhiên đều chỉ là tên hiệu, mà Trung Gian Nhân lại chính là Thất Phát Thiên Sư.

Thất Phát Thiên Sư phải trốn chạy truy sát của đồng bọn cũ, ngay cả Đao Bính Hội và Thiên Dục Cung cũng không dám dung dưỡng lão, sau mấy hồi thì trở thành con chó không nhà, về sau mới gia nhập vào Lan Đình Trì gia.

Thế nhưng ở Tiểu Bích Hồ lại có một nhân vật tay nắm đại quyền, ngoại trừ Tứ Đại Công Tử ra thì người này là kẻ có thế lực nhất trong thành Lạc Dương, chính là người đã cùng lão tranh đấu mười bảy năm nay mà luôn chiếm thượng phong, nhị sư huynh của lão, Cố Phật Ảnh.